

POMHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

1. číslo

Budyšin, decembr 1950

Lětnik 1

Superintendent Mjerwa strowi čitarjow

Lubi Serbja!

Po dołhim čakanju a po runje tak dołhim prócowanju Was „Pomhaj Bóh“ znova strowi, a wjese imy so, zo zaso do našich serbskich domow přichadza. Dołho je tomu, zo njeje wjace k Wam chodzil. Lubemu bratrej, kiž je prjedy jeho přichadženje zmóžnjał, so wulce džakujemy. Što je so mjez tym wšo stało! Mjelčmy wo tym, njerěčmy wo tym, što je naša serbska Łužica wšo dočakała. Štož njeje ničto z nas za móžne mět, to je so stało. Ale tež wjele je so nowe sćiniło, mnozy su na tym džělali a džělaja hišće, zo by so tole nowe ze žohnowanjom za naš lud wuwilo. Tež naš „Pomhaj Bóh“ chce k tomu přinošować, a to na najznutřkownišej stronje, na nabožnej. Tež tu je so wjele přeměniło wot toho časa, hdžež „Pomhaj Bóh“ kóždy tyždeň Serbow strowješe wot toho, kiž wětr a wichor wodzi. Stari, lubi sobudželačerjo tu wjace njejsu, a čí, kotřiž něhdy sobudžělachu, su so zestarili, někotryžkuli swěrnj

čitar a mnoha luba čitarka su na prawdže Božej. Jako sobudželačerjo su nowi zastupili, budžeja so prócować, zo bychu wo wupruhowanych pučach da e kročili, njech mělo so tež to a tamne hinak tworíc a prajić. Nowy „Pomhaj Bóh“ so na našich lubych ewangelskich Serbow wobroća we wšitkich wosadach, na starych a staršich, ale tež na mlodych z próstwu: Přijimajće tutoho pósła ze starej serbskej lubosću, nic k česći čłowjekow, ale k česći Božej a sebi samym k žohnowanju! Přetož kaž prjedy tak tež džensa: Knjezowe słowo wostanje do wěčnosti! Tuto słowo, to Wy drje to a wěsće, je swój wosud mělo na zemi, je so zwólnje přijimało, je rostlo, ale tež so haćilo, biblije su so spaile, předarjam tutoho słowa su hubu zatyka i, a e wono je wostało. Před telko a telko lětami fašisća naš serbski lud na polu nabožiny čežko ranichu. Woni spytachu, serbske kemše na rjad pódlanskich kemšow de e stlóčić, šesć tysac hotowych, runjež njewjazanych spěwarskich

su zebrali a zničili. Spytachu mnohich myć w tym, štož je najswjećiše. Njechamy a njemóžemy zatajić, zo su tež pola nas někotři wotpadnyli, runjež na zbožo nic wjele, zo bychu za cuzymi bohami š i. Naše Bože domy powšitkownje drje džensa njejsu pomniše dyžli prjedy. A e Knjezowe słowo je wostało. Wono tež dale wostanje, a byrnjež njebjo a zemja zahinylej. Wěmy nadžijomnje tež, zo Bože słowo, hdžežkuli přiidže, nowe žiwjenje zbudži. Haj, hdžež by wšitko spadnyło, tam wono swoju najwjetšu móc wopokazuje. A my chcemy tola nowe žiwjenje, žane morwe formy a zwonkne zwučene wašnje.

Njech nowy „Pomhaj Bóh“ na swoim městnje k tomu pomha, zo móhi tróštni spěwać: Trać dyrbi Serbstwo, zawostać! Žiwy Bóh njech jón přewodža na jeho chódže do Serbow a njech žohnuje jeho běh, zo by rěkało džensa kaž něhdy: Naš serbski lud — lud z Bohom! Potom budže wón wěsće žiwy.

Bibliske rozpominanje na hody

„Bohu budž džak za jeho njewurjeknjeny dar!“
(2. Kor. 9, 15.)

Hody su blisko, najrjeńši a najnutrniši swjedžen, kotryž naš serbski lud za dom a za swójbu znaje. Hodowna pycha, byrnjež by byla najjednoriša, hodowne pječwo, byrnjež by było najchudše, a hodowny dar, byrnjež by był najmjeńši, njebudža tola nihdže w našich domach pobrachować. H'ejće, tajki drje witany hodowny dar za našich lubych ewangelskich Serbow chce lětsa tež tute přenje čislo našeho nam wšitkim wot prjedawšich časow sem dowěrje-

neho wosadnika „Pomhaj Bóh“ być, kiž so nam po dołhim nanuzowanym času čakanja a tradanja na hodowne bido mjez druge dary lubosće wobradzi.

Haj, hodowne dary słušeja po našim mēnjenju k hodownemu swjedženju. Njezabudžmy pak najwažniši a najkrasniši hodowny dar, bjez kotrehož tež najbohaćiše a najwu kotniše hody žane hody njejsu! Bohužel pak je so někotryžkuli džensa na to nawučil, tajke hody swjećić, kotrež po prawom žane njejsu. To su mjenujće hody bjez syna Božeho! Ně, to so w serbskich hodownych domach nje-

smě stać! Tam dyrbja wědžeć a z wutroby wuznawać: „Tak je Bóh swět ubował, zo je swojeho jeničkeho narodženeho syna da!“

„Swojoh' syna najlubšeho
Da nam Bóh za zhubjeného
Čłowjeka, zo by wón jeho
Wumóhi ze wšoh' skaženja!“

H'ejće, to je najkrasniši a najlěpši a najwažniši hodowny dar našeho Boha: Jezus Chrystus, naš Knjez a Wumóžnik! Wo nim steji w našim tekstnym słowje: „Bohu budž džak za jeho njewurjeknjeny dar!“ —

Što pak ma to na sebi, zo so tutón dar tu woznamjenja „nje-

wurjeknjeny? To drje swjaty Pawoł tohodla tak piše, zo so tudy wo tajke-krasne potajnstwo našeho Boha jedna, kajkež ani ze swojimi myslimi rozumić ani ze swojim ertom wurěkować a druhim wukładować njemóžeš. Ty móžeš so jenož měć po słowje kěr- lušerja:

„Hdyž tutón dźiw chcu zaprijec, Hdže móhl so rozom wupřestrěć! Duch poklonja so w modlenu Před tajkej Božej lubosću!“

Nam woprawdže ničo dafe njezwostawa, hač zo bychmy so před tajkim mócnym bójskim dźiwom a potajnstwom Bohu modlili a so za to dżakowa i, kaž w našim słowje japoštoł Pawoł tež čini, hdyž praji a wyska: „Bohu budž dżak!“ Čińmy po nim w našich lětušich hodownych kemšach a swjatočnosćach! Njeh budžetej znowa twoja a moja duša, před hodownym potajnstwom čicha k Bohu, kiž nam z nim na tajke krasne wašnje pomha za čas a wěčnosć! K čomu je Bóh swojeho jeničkeho narodzeného syna da? „... zo bychy wšitcy, kiž do njeho wěrja; zhubjeni njebyli, ale wěčne žiwjenje měli!“

Čohodla steji tu „zhubjeni!“ H e j e, -my smy čłowjekojo! A we

nas je čłowske wašnje. A čłowske wašnje je hrěšne wašnje! Přetož čłowjek być rěka, z hrěšnikom być! Křesćan być pak rěka, z wodača hrěchow žiwy być! A my smy křesćenjo a so tak mjenujemy po w Bethlehemje narodzenym Chrystusu, wo kotrymž naš dr. Měrcin Luther tak spěwa:

„H e j, to Knjez Chrystus, naš Bóh, je,

Kiž nam džě z nuzy pomhać chce, Wón žada sam waš Zbóžnik być, Was wot wšitkeho hrěcha zmyć!“

A dżakowni za to, zo tajki krasny dar w našim Zbóžniku mamy, a wjeseli z toho, zo přez njeho zmyće a wodače našich hrěchow dóstawamy, a zbóžni tohodla, zo mamy we nim wěstosć wěčného žiwjenja. witaŕmy jeho znowa kaž Pětr Mlónk w hodownym kěr- lušu:

„Přińdž k nam, o luby Zbóžniko, Haj přińdž a we nas narodž so! Přińdž, přińdž, my tebe prosymy, Džerž k nam twój při Chad duchowny.

Njeh naš dom, naša wutroba Je město twojoh' naroda, Njeh wona sama za tebe Něk Bethlehemski žlobik je!“

Z tym je pobožny kěr- lušer Pětr Mlónk, kiž bě mały ratar a chěž-

kar w Džiwočićach, hluboku wěr- nosć a dobru radu wuprajil: Tamny Bethlehemski žlobik ze swojim krasnym darom njesměmy sebi jenož nimo duce zkrótka wobhla- dać a z wěstym hnućom z hodow- nej štučku strowić, a potom je cyła wěc za jedne lěto zaso wot- byta! Někotryžkuli to tak čini! Ně, Bethlehemski žlobik ma sahać do našeho žiwjenja. Naša hodowna modlitwa dyrbi być:

„Tuž, luby Knježe Jezu daj, Zo kóždy dom, haj cyły kraj, Tež naš dom, naša wutroba Je město twojoh' bydenja.“

Jenož na tajke wašnje hodowny dar, wo kotrymž naš tekst rěči, prawje wužiwamy! —

Stary bohobojazny křesćan by mjekl, zo k hodam stajnje tři městna před woćomaj ma: Bethle- hem, swój dom a swój row. Na Bethlehem by bladał z nyslěčku: „Hlejće, kajku lubosć je nam Wóće wopokaza!“ a na swój dom ze štučku: „Hdy by so Chrystus sto ... w Bethlehemje narodzil a nic w tebi, by ty so tola zhubil!“ a na row z modlitwu: „Knježe, tute móžeja snano moje poslednje hody być na zemi: Pomhaj mi, ... dźěčo do njebjeskeho raja!“ namjen.

Prěni rozhlad po serbskich wosadach

Hdyž so po dlěšim času z cuzby dom wróciš, to chwataš chětre přez swój dom a statok, přez zahrodu, pola a łuki. Chčeš jenož zwjeršnje pohadać, što je či zwo- stało, što je so mjez tym pře- měniło. Wutroba či ze zbožom pukoce, hdyž spóznawaš staru, lubu domiznu. Wjele je zničene, wjele je so přeměniło, a e: Doma, doma rjenje je!

Tak pochwatajmy w přenim čisle našeho „Pomhaj Bóh“ přez naše lube serbske wosady. Po- pohadajmy, što tu je. W přichod- nych čislach budžemy so w kóždy z nich nadrobnje rozhladować. Njeh nam kóždy wupowěda, kajki je był jeje dońt w posled- nich 13 lětach. Tak doľho džě njej- smy jedyn wo druhim ničo styšeli.

Bukecy. Čohodla najprjedy do Bukec? Doke ž je tam duchowne srjedzišće serbskich wosadow. Tam je naša serbska superinten- dentura. Knjez sup. Mjerwa, ko- tréhož něhduša cyrkwinska wyš- nosć ze Serbow do Drježdžan-

skeje wokoliny wuhna, je so po wójnje zaso dom do swojeje wo- sady wrócił a sakska cyrkwinska wyšnosć je jeho pomjenowała za serbskeho wyšeho fararja a poz- džišo za serbskeho superinten- denta. Wo serbskej superintenden- turje napišemy wam pozdžišo wjace. Bukečanski Boži dom nas džensa kaž něhdy hižom z daloka strowi.

Mało přeměniło je so we wo- sadach wokoło Bukec.

W Nosaćicach skutkuje hišće, Bohu budž džak, w čilej strowoće knjez farar Wyrgač, pos'edni redaktor stareho „Pomhaj Bóh“. Nosaćanski rjany Boži dom je zdžeržany kaž fara.

W Ketlicach so zwonkownje wjele přeměniło njeje. Germani- zacija w cyrkwinskim žiwjenju je da e postupowała. Je tam docyła hišće serbskich Božich službow?

Kotecy. W Kotecach dyr bimy ze želenjom pozastać při rozpa-

dankach něhdy tak rjaneje cyrk- wički. Luboznje z mafej wězičku a swoje wewjanej třě- chu z chlódneje ... Wójna je ju dospolnje znič ... Knjez kantor Hocker tam hišće pěstuje po swo- jich mocach ... wosadne žiwjenje.

Poršicy, Budyšink, Malešecy a Bart je wójna smilnje přešla. Tam skutkuja so hišće fararjo z dowójskeho časa. W Budyšinku mamy přenjego serbskeho laj- skeho předarja knjeza Křižana.

Hrodzišćanski Boži dom njese džensa hišće znamjenja wójny na sebi. W Hućinje a Klukšu je so někak poradžilo škody wuporje- džić.

Minakał. Čezko bėdžić mēješe so po wójnje Minakałska wosada. Wěža bě z e roztrělana, pišćece pod njej zničene, kantorat wot- pa'eny, fara čezko wobškodžena. Kak je so wosadze poradžilo škody wuporjedić a kajke plany dale ma, wo tym njeh nam přichodnje nowy farar Hendrich Bamž na- drobnišo rozprawi.

Ze serbskich wosadow

Hodźij. „Pomhaj Bóh“ strowi jubilejnych mandžeskich Hodźijskeje wosady w hodowniku. Přeni adwent swjećeštaj mandželskej Jan Šewc a Hańža rodź. Janakec w Lešawje swój zloty kwas. Bóh Knjez je woběmaj strowosć a čilosć hač do wysokich lět wobradži. Haj, jubilejny nawoženja, kiž je wóšomdžesatnik, hišće džensa džen wote dnja na džělo chodži. Wulku zrudobu přinjese tež jimaj poslednja njezbožowna wójna, přetož tjo synojo njejsu so wróćili. — Samsny žadny swjedžen džen woswjećitaj 2. džen hodow mandželskej Jan Gräulich a Marja rodź. Juršikec w Małej Boršči. Z njeju so wona dobreje strowosće wjeselić njemóže; wona pak hišće swěru čini, štož w jeje motech leži. Tež wonaj žarujetaj wo synow, kotraž nještaj po wójnje domoj přišoj. — Za wšitkich tutech mandželskich, kiž su so přeco jako swěrní ewangelscy Serbja wopokazali, prosymy wo Bože žohnowanje na dalši puć žiwjenja.

Serbski cyrkwinski džen

18. smažnika 1950 we Łazu

selimy, zo tam horliwy Serb, knjez farar Černik, rodženy Šepjan, pi.nje skutkuje. Njeh tež wón nam bórže z Wojerowskeje wosady, ze swojeho džěla a wosobinskeho žiwjenja rozprawi. Jeho džělo w čěžkim položěnjju a wšě jeho wuspěchi z wulkej napjatosću sčěhujemy.

Krjebjanska fara, kotraž so krótko do wójny z wohnjom zniči, je so kónc wójny znowa spalila. Klětnjanski rjany Boži dom je so tež wotpalil, je pak zaso znowa natwarjeny, tohorunja Rychwałdski Boži dom. Tež Dolho-Borščanski Boži dom bu z wohnjom zničen. Je zaso natwarjeny?

De'nja Łužica. Wo njej dyrbymy pozdžišo hišće rozprawjeć. Džensa prajimy wam jenož tak wjele, zo wěsće, zo tam hišće wšě Bože domy hač na něhdy nimo měry rjany Wjerbjanski steja. Na nim po wójnje kusk potwarichu, ale dych njedosahaše a nětko tam hrózbne rozwaliny Božeho domu šerja. Wšě rozwaliny su wohidne. Rozpadany Boži dom pak je styskny!

W.

Łupoj. Z wulkej woporniwosću a prócu je mała Łupjanska wosada swoju cyrkwinsku wěžu, kotrež kónc bě zwotřěleny, znowa natwarila, Boži dom znutřka rjenje wobarbila a sej nowe zwony kupila.

Njeswaćidlo. Njeswaćidlska je drje najćešo potrjehena mjěz wšitkimi wosadami: Boži dom je dospólnje wupaleny, zo su jenož hole nałamane murje zawostałe, fara je spalena, cyrkwinska šula zničena a wjele wšow wosady je zrudnje spotřělanych. Njeswaćidlo móže wam wjele powědać. Pošepnyć jenož chcemy: Da-li Bóh, poswjećimy w přichodnym nalěcu swój znowa natwarjeny Boži dom.

Chwaćicy, Rakecy, Hodźij a Huska njejsu so přeměnile. Maju pak wšě noweho duchowneho. Husce popřewamy po njeboh Handrice radubje zaso serbskeho fararja, ale radšo hišće bychmy knjeza fararja Palerja, syna serbskeje hole, widželi w Slepjanskej wosadze: Chwaćanski farar je we wójnje padnył a nětko maju tam němskeho dušowpastyrja.

Budyska Michatska wosada. Boži dom je lochko wobškodženy, kaplanstwo wotpalene. Na druhe farske městno je tam knjez farar Wjezar, něhdy w Hodźiju, přišoj.

Podajmy so nětko přez něhduše sakske mjezy do serbskich wosadow šleskeje cyrkweje. Haj, mjěz Rakecami a Wulkimi Zdžarami je w cyrkwinskim zarjadowanjju kruta mjeza. Zbytk něhdušeje Šleskeje je drje so politisce Sakskej přidželił, ale štož cyrkweje nastupa, so to njeje stało, a to jara wobžarujemy. W serbskich naležnosćach znajmjeńša spytujemy hromadže hić. Na Łazowskim serbskim cyrkwinskim dnju smy předsydu serbskeho cyrkwinskeho dnja wuzwolili, kotryž ma zajimy wšěch serbskich wosadow zastupować.

We Łazu, Delnim Wujezdze, Wochozach, Šprejcach, Čornym Chołmcy, Slepom, Wulkich Zdžarach, Parcowje, Blunju, Lejnje, Ptačecach a Wukrančicach njejsu Bože domy a cyrkwinske statoki jara čerpiće.

Ale we Wojerecach je rjany wulki Boži dom wupaleny, farske domy su zničene. Hdyž pak su tež zwonkowe škody we Wojerecach wulke, to so tola z wutroby wje-

Dnja 18. junija t. l. swjećachu serbske wosady zhromadnje swój cyrkwinski džen pod klětku našeho njezapomniteho fararja-basnika Handrija Zejlerja we Łazu.

Hižom sobotu zeńdže so nahladna ličba serbskich cyrkwinskih zastupjerjow a fararjow w Božim domje, zo bychu tam zhromadnje wšelake prašenja našeho serbskeho cyrkwinskeho žiwjenja sej rozpominali. Lubi Serbja, pobožni křesćenjo, to sluša k prawemu žiwjenju we wěrje, zo so schadźujemy dys a dys a rěčimy zhromadnje bjez hórkosćow a napjatosćow wo tym, štož nas zaběra a tyši. W cyrkwi dyrbi móžno być, hromadže jasnje a sprawnje rěčeć. A, Bohu budź džak, to bě tež móžno a je nas wulce radowało a nas sylniło w jenakej woči. Fararjej Hofmann-Delnjo-Wujezdžanski a Lazer-Hodźijski přednošowastaj zajimawje, a bě tež jara wažne, štož so tam rozpominaše wo cyrkwi a narodnosći a nadawkach cyrkweje w dwurěčnych wosadach

Wječor poskići so přednošk ze swětłowobrazami w Božim domje.

Přednošowar rěčeše wo serbskich wosadach a cyrkwjach a pokazowaše k tomu rjane swětłowobrazy. Bychmy pak sej přeli, zo so w přichodze na serbskim cyrkwinskim dnju před Serbami serbsce rěči.

Njedželu dopoldnja přichwatachu ewangelscy Serbja z dalokich kónčin pod lužiskimi horami a módreje serbskeje hole z awtami do Łaza. To bě wutrobu pozběhujacy napohlad a radostne witanje. Boži dom bě tež potom poľny z nutrnymi kemšerjemi. Swjedženske kemše, kotrež přez dvě hodžinje trajachu, njejsu so nikomu wostudžile. Radowachmy so přeni raz zaso knjeza fararja Palerja slyšeć, kiž bě so hake někotre njedžele prjedy z jatby wróćil a kiž nam nětk Bože slowo rozpominaše. Po předowanju jimachu so słowa naš česćeny knjez superintendent Mjerwa-Bukečanski, farar Zyguš-Wulko-Zdžarowski a superintendent König-Wojerowski.

Popoldnju bě w Božim domje zhromadžizna cyle pobožneho razu. Njebě wuradžowanja, kaž

loni w Njeswačidle a prjedy we Wulkich Zdžarach, Bukecach a Wojerecach, dokelž džě běchu prašenja sobotu hižo rozpominane, a to bě derje tak. To ma so tež na přichodnych cyrkwinskih dnjach tak stawać. Widžachmy hnujace předstajenja w serbskich drastach. Wojerowska skupina pokaza nam rjenje přihotowanje na krčenicu. Drasty hižom běchu wokřewjenje za wóčko a rjane jednore słowa ze rta młodych Serbowkow klinčachu cunjo do wutroby. Slepjan-

skich kwasarjow widžachmy w jich pisanych drastach. Štóz wšo to njeje wohladał, je wjele skomdžił. Ale njech znowa njeskomdži sej wobrazy — barbojte wobrazy wo tutym cyrkwinskim swjedženju wobhladać, hdyž přednošowar z nimi po serbskich wosadach počehnje. To wam wěsće wutrobu rozwjeseli!

Srjedźizna tutoho popołdnja bě bibliske rozpominanje knjeza fararja Rejslera-Budestečanskeho.

W.

Džěci na Božej nocy

Na Božej nocy budu naše cyrkwe zaso poľne — předewšěm poľne džěci. To wšak je kóždy lěto samsny wobraz. Džěci su njeměrne, steja we ławkach, druhdy samo na ławkach, wisaju přez łubje, zo so bojiš, zo de e padnu.

A někotryžkuli budže so na tajku haru hněwać.

Kajka to škoda: harowanje džěci a hněw na Božej nocy w Božim domje!

Dajće so w lubosći napominać, zo bychmy tutomu dwojakemu hrěchej wobarali!

Starši, njepósćelće swoje džěci same do Božeho domu, ale džiće z nimi! Wzmicie je za ruku a njech je waš puć dostojne přihotowanje na Božu nóc. Waše rěče njech su dobre, waše mysle swjate! Zastu-

piwši pak do Božeho domu mjelće kruće. Njehońće stysknje za městnami. A skomdźice-li při tym wšitke „dobre“ městna; potom sydńće so čicho ze synkom do kućika. Hdyž je cyrkej poľna, potom wšak dyrbi něchtó w kućiku sedžeć. Runje tule wučbu naša młoda generacija trjeba, zo by so spokojila z mjeńšim a hubjeńšim. Wěc je wažna a nic městno! Naš čas tak ruče běži a čłowjek so stysknje boji, zo něšto skomdži a při tym zawěrnje njewidzi to jene, štož je nuzne. To je hrěch a wulka škoda za waše džěci, hdyž w Božim domje runje tak njeměrnje haruja kaž w kinowje abo na žurli čakajo na někajku kek'iju.

Boži dom je nam swjaty. To so

Bože džěćo

„Maći, čohodla praja někotři za hodowny štom Božoh' džěšćowu štom?“

„Dokelž móže so jenož prawe Bože džěćo prawje na nim wjeselić.“

Z tym chcyše mać swojej džowčičce prajić, zo ma prawu radosć z hodow jenož čłowjek, kotryž ma wutrobu poľnu dobreje lubosće a je čłowjek Jezusowego ducha.

Wona spominaše na swoje džěćace lěta.

Młynec nan bě widžany muž we wsy. Powšitkownje móžeše z nim derje wuńć, jenož přichodnu džowku njemóžeše čuć a widžeć. „Wona“ bě za něho ta „čorna klaborata“, kotraž bě so chuda do wšeho sydnyła. Ze synom chodžeštaj sej z puća. Nan by chcył na „młodu“ jenož swarjeć, syn pak so nochcyše jasnje rozsudzić za žonu přećiwo nanaj a hišće mjenje za nana přećiwo žonje.

Hrózbnje, wohidnje běchu wurěčowanja mjez nanom a přichodnej džowku. To běchu same wudma, sakrowanje a pokliwanje.

Njewomazana mjeze wšitkimi steješe mała Leńka něhdže 10 lět stara. Ze swojej čućiweje wutrobu začuwaše bolostnje zwadu. Krótko do hód bě wučer džěćom rozpowědał, zo chce Jezus čłowjekam měř přinjesć. Wójny, zwady, rozkory, złe słowa, to wšo njeje po Jezusowej woli. Leńka posluhaše cyłu hodžinu, kaž by wšo jenož jej plaćilo.

Patoržicu na wječor dóndže Leńka přez dwór k džědej na wumjenk. Zastupiwiši poča z džědom rěčeć.

„Džědo, džensa dyrbiće k nam přiće! Džensa su hody a Jezus chce, zo bychy so wšitcy mjez sobu znjesli. Nic wěrnó, džědo, wy přindžeće?“

„Štó tebjje ke mni sće? Twoja

njehodži dopředować. To dyrbiće džěci stajnje zaso wučić.

Nětk pak tež slowo wam, lubi přećeljo, kotřiž so na Božej nocy na naše njeměrne džěci hněwaće. Hněw je hrěch! Na zbóžnej nocy, hdyž so wam najwjetša radosć připowěda, so na džěci hněwać, kotrež běchu tola lubuški našeho knjeza Jezusa, ně, to so njeměš, nihdy nanihdy! To by było najhórše hanjenje Božej lubosće. Bóh nam dawa připowědać swoju wótcowsku lubosć, a ty chcył so zlobić? Ně, luby přećelo! Přewiń swój hněw.

Boža nóc budže za někotrežkuli džěćo w pozdžišich časach jeničke dopomnjeće na hromadne wopytanje Božeho domu z nanom. Tamle, tón toľsty twarski mištr hewak za cyłe lěto do Božeho domu njeprindže, jenož džensa na Božej nocy tam ze swojimaj njeměrnymaj džěšćomaj sedži.

Džěci su wšak njerrozumne. Kedžbuj pak na dorosćenych, kak so woni husto dosć njehornje zadžerža w Božim domje!

H'adajmy, zo bychmy Božu nóc dostojnje swječili. Ale štož so po'a našich maľuškich doćinic njehodži, to chcemy we wulkej, přećelnej lubosći zamolwjeć. Jezus, w Božej nocy narodženy Zbóžnik swěta, chcył nam dorosćenym wjele wjetšu njerodu našeje wutroby wodać.

W.

mać?“

„Nichtó mje njesće, džědo. Wučer nam praješe, zo smy my džensa jandželjo a dyrbimy čłowjekam měř přinjesć.“

„To dzi najprjedy k twojej maćeri, hdyž chceš někoho měř wučić.“

Bóle so džěd prócowaše džěšću so wuwinyć, horliwišo rěčeše holčka jako jandžel měra. Jeje prócowanje bě tak njelepe a směšne, ale wono bě pobožne a poľne najlěpšeje wole.

Kaž wo snje džěše džěd skónčnje přez dwór do domskeho. Wón dyrbješe! Štó jeho nuzowaše?

W zbóžnej radosći wuh'ada mać džowčičku z džědom, chwataše jímaj napřećo a z wutroby so jej wuroni:

„Witajće k nam, džědo!“

„Wjerš' pomazy!“ To rěka: Wjeršny nam pomhaj w našej hrěšnej nuzy!

W.